



A kaland

**Írta és illusztrálta: Wórum Anna 9 éves tanuló, vmihalka@freemail.hu,
Kecskeméti Református Általános Iskola, 6000 Kecskemét , Szabadság tér 7.**

Az iskola uncsi. Vágyok már valami kalandra. Mindig csak a tanulás, a játék az udvaron.....Ezt már én unom!

Ez a nap is átlagosnak tűnt, de csak addig, míg haza nem indultam. Éppen egy sikátorban mentem, ahol kukák voltak, mikor megpillantottam egy tojást, ami akkora volt, mint egy strucctojás... De hogy kerül ide egy strucctojás??? Gondoltam hazaviszem, mert megsajnáltam. Fölemeltem és elcipeltem egészen hazáig.

Mikor beléptem az ajtón, kezemben a tojással, anya meglepődött.

- Hogy kerül ez a tojás hozzád?!

- Aaa aa kukáknál találtam, öööőő gondoltam fölveszem - nyögtem ki. Maradhat egy napra? Légyszííí... - kérleltem anyát.

- Na jó, de csak egy napra - mondta anya.

Nagyon boldog voltam. Láttam, hogy anya is örül a boldogságomnak.

Rájöttem, hogy ez a nap nagyon rövid lesz. Este könny csordult ki a szememből. Valahogy úgy éreztem, hogy ez a tojás különleges. Biztosan csak egy tojás, ez csak egy tojás, nyugtattam magam... Nem bírtam tovább gondolkodni, mert elaludtam.

Reggel lett, a nap sugarai ébresztettek. Nyújtózkodva fölkeltem, majd eszembe jutott, hogy ma dobják ki szegény tojást. Összeszorult a szívem. Pizsamában szaladtam oda anyához, és kértem, hogy ne dobja ki az ártatlant. Anya azt mondta:

- De hát mára ígérted, hogy kidobjuk. Nem lehet mindent megtartani. Ez egy záptojás, nagyon bűdös lesz.

- De nem akarom, azt szeretném, hogy megtartsuk. Mikor megláttam, annyira megsajnáltam, Valami azt súgta a szívemben, hogy ez nem olyan, mint a többi záptojás..

Anya dacosan fölkapta a tojást és határozott léptekkel indult el a kuka felé.

-.Anya neeee! –kiáltottam, és abban a pillanatban: megrepedt a tojás, kinyúlt egy kéz, és egy egészen fura fej. Meglepetésünkben mindketten elestünk.

- Egy igazi sárkány!- suttogtam.

Any meg se mert szólalni, csak nézett.

Egyszer csak halkán megszólaltam.

- Anya, ugye megtarthatom ezt a sárkányt? Etetném, itatnám, pisiltetném, sétáltatnám.

- És hogyha megnő?

- Majd kint tartjuk az udvaron. mondtam

- Jó, megtarthatod. sóhajtott fel anya.

Teltek a hosszú hetek és mindenre megtanítottuk Bellát, amit egy sárkánynak tudnia kell. El is felejtettem: Úgy neveztük el a sárkányomat, hogy Bella. Már majdnem olyan magas, mint én, tud repülni, tud vadászni, és már rájött, hogy milyen képességei vannak. Tornádócsinálás, jégeső omlás, lávaokádás, fekete villámlás. Megtanítottam Bellát magyarul beszélni, és Bella is megtanított a sárkányok nyelvére. Eljött az az idő, hogy kint aludjon az udvaron. Nem okozott neki bánatot, úgyis tudta, hogy holnap várom őt. Az iskolában nem árultam el, hogy van egy sárkányom. Még a legjobb barátomnak sem.

Bella már akkora, hogy rá bírok ülni. Egyszer meg is próbáltam a hátán repülni. Bella is beleegyezett, és sikerült. Olyan szép volt a város fentről, mint az égen a csillag.

Éppen az iskolában voltam. Egy kicsit fújt a szél. Gyanúsnak tartottam a felhőket, amik feketék voltak. Rossz előérzetem volt. Egyszer csak sárkányordítást

hallottam a távolban. Úgy értettem, hogy ezt jelenti: **TÁMADÁS!**



Egy fekete alak surrant el az egyik osztálytársam mögött, aztán hirtelen kiugrott a bokorból egy sárkány, egyenesen a testvéremre, Bencére. Bence elájult. A gyerekek pánikba estek. Mindenki elfutott. Én felszaladtam, az emeletre, és

elővettem sípomat, amit Bella hetedhét ország távolságból is meghall. Odaszaladtam egy nyitott ablakhoz, belefújtam a sípomba, és kiugrottam. Már majdnem földet értem, mikor Bella elkapott.

- Hú, majdnem leestem - mondtam Bellának.

- Miért hívtál? - kérdezte Bella
- Bencét elrabolta egy sárkány. Meg akarom őt menteni.
- Vannak rajtam kívül sárkányok? –kérdezte Bella csodálkozva.
- Ezek szerint igen. – válaszoltam.
- Hogy nézett ki? Milyen volt? Mekkora volt? –zaporoztak felém a kérdések.
- Elég! –kiáltottam. Siessünk gyorsan. Mentsük meg Bencét. Dél felé repültek.

Bella azonnal felröppent és már száguldottunk is utánuk.

Repültünk, repültünk egész 24 órán keresztül. Az idegen sárkány szaga alapján követtük őket. Ekkor Bella megszólalt:

- Fáj a szárnyam. Szálljuk le.
- Jól van, itt éppen van egy tisztás. Pihenjünk egyet.

Alig pihentünk egy órát, máris megszólaltam:

- Menjünk tovább!

Napokon át repültünk: Cikáztunk a fák között, sűrű sötét erdőkben, magas hegyek között, veszélyes völgyeken át száguldottunk, meg sem álltunk. Hirtelen megláttunk egy sötét vulkánt, amiből gőzölgött a füst. A vulkán mellett egy sötét erdő volt, oda leszálltunk. Kezdtém megéhezni. - Vadászni kéne. - mondtam. Először is készítettem egy lándzsát, majd rátaláltunk egy szarvascsordára. Már készültem, hogy eldobom a lándzsát, mikor Bella is akcióba lépett. Fölröppent, anélkül hogy a szarvasok észrevették volna. Éppen eltakarta őt egy felhő. Eldobtam a lándzsámat, a szarvasok pedig Bella felé menekültek. Ekkor Bella lecsapott. Elkapott egy hímszarvast, amelynek eléggé díszes agancsa volt. Ebből az agancsból és a szarvas bőréből készítettem ruhát. Az agancs arra szolgált, hogy hegyes részei megvédjenek a támadóktól. Bella tüzet okádott, és kész is volt a tűzhely, ahol elkészítettük a sült szarvast. Mikor jól laktunk, gyalog sétáltunk a hegy felé. Végre elértük a vulkán alját. A hegy tetejéig repülve tettük meg az utat. Már majdnem fent voltunk, mikor észrevettem egy barlangot ahol fáklyák égtek, és lobogott a tűz. Piros fények világították meg az egész barlangot. Bementünk, és megláttuk Bencét és a gonosz sárkányt. A sárkány felszisszent, morgott egyet, vicsorgott és támadott. Nem tehattünk mást csak azt, hogy mi is támadtunk. Már majdnem összezsúrtunk, mikor Bence megszólalt:

- Miért akarod őt bántani? Ártatlan sárkány ő is, mint Bella.
- Én ezt nem tudtam, azt hittem, hogy bántani akar téged, ezért jöttünk utánatok.

- Bár rosszakarattal jött, de összebarátkoztunk.
- Több sárkány is él errefelé?
- Igen. Ott vannak a vulkántól egy kilométerre.
- Megnézhetjük őket? – kérdeztem.
- Attól tartok, nem. Túl vadak. - mondta Bence.

Amíg beszélgettünk, Bella is szóba elegyedett az idegen sárkánnyal, és barátkozni kezdtek.

- Képzeld, már én is tudok sárkány-nyelven - mondta Bence.
- Hé, Ruszaki gyere ide! - kiáltott Bence az idegen sárkánynak.

Ruszaki nem jött oda Bencéhez. Azt mondta sárkánynyelven, hogy nem ér ő most rá, mert el van foglalva Bellával.

- Úgy látszik barátok lettek - suttogta Bence.

Aztán a két sárkány megkért minket, hogy elmehessenek az egy kilométerre lakó sárkányokhoz. Mi meg egyszerre válaszoltunk:

- Na jó, mehetek.

Mikor visszajöttek, éppen vágyakozva néztem a messzeségbe, és megszólaltam:

- Úgy hazamennék, nem is tudom, mi van anyával és apával. Biztosan megijedtek, hogy eltűntünk. Hiányzik az otthonom, kérlek, menjünk haza - kértem Bellát és Ruszakit.
- Nekem is hiányzik az otthonunk és a szüleink. De hát Ruszaki nem ismeri a várost! Nem tud ott megélni. Nem ismeri az ablakot, nem tudja, hogy csak átlátszó és nekimegy. Hogy éli túl? - kérdezte Bence.
- Majd megtanítjuk neki mi a veszélyes, és mit nem szabad csinálnia - válaszoltam.
- Van egy hírem. Hazamegyünk - mondtam a két sárkánynak.

Összekészülődünk, felültünk a sárkányokra, és már repültünk is, mint a villám. Elhagytuk az erdőt, elhagytuk a völgyeket, elhagytuk a nagy hegyeket, és végül hazaérkeztünk. Anya meglátott minket, aztán felkiáltott: - Apa, csoda történt! Visszatértek a gyermekeink. Apa is kirohant. Végül egymás nyakába borultak. Mennyit kerestünk titeket.... Mindent végignéztünk, és nem találtunk benneteket. Örülök, hogy visszatértetek.

- Ez a sárkány meg ki? - kérdezte anya.
- Az én sárkányom - húzta ki magát Bence. Maradhat?

- Nem bánom - sóhajtott anya.

Teltek-múltak a hónapok, és egyszer Bella szomorúan azt mondta:

- Többet nem lehetek veled.

- Miért nem? - kérdeztem csodálkozva. Hiszen, én neveltelek fel.

- Tudom, ezért soha nem felejtelek el. Mégis el kell mennem. Kiderült, hogy hamarosan tojást fogok rakni. Szeretném, ha a kis sárkányok a saját világunkban nevelkedhetnének. De évente egyszer meglátogatlak.

- Oh, ez szomorú. - sóhajtottam. Hiányozni fogsz, de tudom, hogy mindig itt leszel a szívemben.

Szomorú voltam, de örömet is éreztem, mert önálló életet kezd Bella, és arra gondoltam, hogy a kicsinyeit boldogan neveli majd fel.

Eljött az a nap, mikor Bellától el kellett válnom. Meghatódva integettünk, és a két sárkány boldogan repült új otthona felé.

VÉGE